

ĐẠI HỘI VÕ LÂM

Từ khi Minh Không đại sư chủ trì Thiếu Lâm Tự qua đời thì Đường chủ Trù Minh lên thay thế, nhưng ông ta bị nhiều khuyết điểm nên đã để cho Minh Tâm đại sư tiếp nhận.

Chỉ ba hôm sau, Tiểu Tà và A Tam, A Tứ đã đến trước cổng chùa Thiếu Lâm.

Tiểu Tà hỏi:

– A Tam, A Tứ, các người quay về nơi cũ có cảm giác gì lạ không?

A Tam phấn khởi nói:

– Thật vui sướng! Tôi được Thiếu Lâm Tự nuôi dưỡng trong lúc khó khăn đi tìm anh, đương nhiên có rất nhiều cảm tình.

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Chúng ta không thể quên bốn phận. Không biết Chưởng môn lúc này do ai đảm nhận. A Tam, chắc người biết chứ?

A Tam nói:

– Người Chưởng môn trước đây mắc phải nhiều khuyết điểm, nên một vị đại sư bá đã lên thay thế.

A Tứ tiếp:

– Đúng vậy! Nhưng chúng ta thử hỏi lại xem sao?

Tiểu Tà đồng ý.

Đến bên cổng lớn, lập tức có hai vị tiểu tăng đón tiếp họ, hỏi:

– Quý vị thí chủ đến đây chắc có việc cần?

Tiểu Tà cười:

– Chúng ta đến yết kiến quý Chưởng môn, và muốn biết quý Chưởng môn hiện nay pháp hiệu là gì.

A Tam vội chồm lên phía trước nói:

– Tâm Bàn! Tâm Chánh! Hai sư huynh còn nhớ chúng ta không? Chúng mình lúc trước ở Bạch Mã Tự thường hay nô đùa dưới nước đó.

Tiểu tăng tên Tâm Chánh ngạc nhiên hỏi:

– Bất Minh và Bất Bạch! Hai người chẳng phải đã hoàn tục rồi sao?

A Tam cười:

– Hoàn tục thì hoàn tục nhưng mặc áo cà sa quen rồi làm biếng thay đổi nên

cứ lộn xộn tùm lum thôi.

Tâm Chánh nói:

– Vị kia là Dương Tiểu Tà phải không?

Hắn chăm chú nhìn Tiểu Tà, đầy vẻ sùng bái.

Tiểu Tà ưỡn ngực nói:

– Không sai! Chắc sư phụ các người không quên con người đã thoát mười ba tầng tháp Linh Cảm của Thiếu Lâm chứ? Hôm nay ta đến để yết kiến Chưởng môn của các người đó.

Tâm Bàn nói:

– Nếu vậy tiểu tăng sẽ đi báo ngay.

Nói xong phóng mình chạy vọt vào trong.

Tâm Chánh cười:

– Dương đại hiệp! Không ngờ Dương đại hiệp cùng lứa tuổi với tiểu tăng mà uy danh đã vang dội khắp nơi.

Tiểu Tà cười:

– Thì cũng như ăn uống vậy thôi.

Tâm Chánh nói:

– Bất Minh, Bất Bạch! Hai vị sư huynh! Các anh cũng xuôi ngược giang hồ, ngay cả Ngô Phi sư bá cũng không quên nữa kìa.

A Tam nghe nói sư phụ mình khen ngợi cảm giác như uống được một liều thần dược, hấp tấp nói:

– Sư phụ thật tình khen ngợi chúng tôi sao?

Tâm Chánh gật đầu:

– Sư bá thường nhắc đến trí thông minh của hai sư huynh, sau này có thể làm được việc lớn, tiếc rằng không có duyên với cửa Phật.

A Tứ gật đầu lia lịa, nói:

– Ta biết sư phụ có ước vọng cao xa nên mới nén lòng để cho chúng ta xuống núi.

Giữa lúc đó, từ xa vang lại một tiếng Phật hiệu:

– A di đà Phật! Dương thiếu hiệp tham quan bốn tự, bần tăng nghênh đón trễ.

Tiểu Tà thấy đích thân Minh Tâm đại sư ra tiếp đón, cảm giác rất hân hạnh, chấp tay nói:

– Bạch Chưởng môn! Chúng con có việc muốn cùng ngài hội kiến.

Minh Tâm đại sư nói

– Xin mời thiếu hiệp theo bần tăng vào đại điện bàn luận được không?

Tiểu Tà nói:

– Rất hân hạnh! Chúng tôi xin lãnh ý!

A Tam nhanh nhẩu xen vào:

– Bạch đại sư bá! Con và A Tứ lúc trước là cùng ngôi thứ chữ “Bất” đệ tử, nay đã hoàn tục rồi, xin được gọi sư bá có được không?

Minh Tâm đại sư mỉm cười:

– Danh tức như không. Quyền tức là duyên. Xưng hô tùy tiện cũng được. Hãy theo ta vào đây.

Nói xong, Minh Tâm đại sư dẫn Tiểu Tà và đồng bọn vào đại điện.

Mọi người đều ngồi vào một chiếc ghế dài.

Minh Tâm đại sư vào đề ngay:

– Dương thiếu hiệp! Hãy kể lại chuyện giao đấu với cường địch trước đây xem sao? Tại sao hôm nay còn có ý định giao tranh nữa?

Tiểu Tà cân nhắc từng lời:

– Bạch Chưởng môn! Trước đây đánh rần chưa trừ nọc. Tổ chức của địch hiện nay còn củng cố mạnh hơn trước nhiều.

Minh Tâm đại sư nói:

– A di đà Phật! Từ khi Khiên Nguyên sư bá mất, bang phái Thiếu Lâm Tự có phần yếu kém rất nhiều.

Tiểu Tà nói:

– Khiên Nguyên sư bá vẫn còn sống mà.

Minh Tâm đại sư ngạc nhiên nói:

– Lời Dương thiếu hiệp có đúng sự thực không?

Thấy Minh Tâm đại sư như không tin lời nói của mình, Tiểu Tà vội quả quyết:

– Chính mắt vãn bối đã nhìn thấy nên mới dám nói như vậy.

Minh Tâm đại sư tỏ vẻ vui mừng:

– Vậy thì sư bá hiện đang ở đâu?

Tiểu Tà nói:

– Nơi đảo Thần Tiên, do tổ chức của Thần Võ Môn khống chế.

Minh Tâm đại sư bàng hoàng hỏi:

– Đó là một hoang đảo và Thần Võ Môn đã chiếm cứ sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy! Thần Võ Môn đã dùng lực lượng Hắc y sát thủ làm nòng cốt để

khuyन्ह đảo Cửu đại môn phái.

Tiếp đó, Tiểu Tà thuật lại tỷ mỉ câu chuyện gặp Khiên Nguyên đại sư.

Minh Tâm đại sư thở dài:

– Thật là tội nghiệp! Không ngờ Thần Võ Môn lại làm chuyện động trời như vậy. Ta nhất định phải đi cứu sư bá, chỉ sợ không còn đủ sức.

Ông ta tỏ vẻ bất lực trước tuổi già nua của mình.

Tiểu Tà nói:

– Thưa đại sư! Văn bối đến đây là để trừ tính chuyện này.

Minh Tâm đại sư xúc động:

– Dương thiếu hiệp thông minh, tài trí hơn người, chỉ cần thiếu hiệp nói gì lão phu cũng nghe theo.

Tiểu Tà cười:

– Vậy thì văn bối xin nói rõ. Những người bị nhốt trên đảo Thần Tiên đều là Chưởng môn hoặc trưởng lão của các môn phái. Văn bối xin đại sư hãy phát thiệp triệu tập võ lâm, mời chưởng môn của các môn phái hội họp. Chúng ta cùng nhau tiêu diệt Thần Võ Môn để giải cứu cho mọi người.

Minh Tâm đại sư nói:

– Nếu được lực lượng của Cửu đại môn phái thì có thể đối phó rồi. Nhưng liệu họ có đồng lòng hợp lực không?

Tiểu Tà khẳng định:

– Làm việc chính nghĩa nhất định không ai từ chối. Vả lại Chưởng môn của họ đang bị Thần Võ Môn kềm giữ, lẽ nào họ không tham gia?

Minh Tâm đại sư suy nghĩ một lát rồi quyết định:

– Được! Lão phu sẽ viết thiệp mời võ lâm, nhưng không biết tập hợp nơi nào mới thuận tiện?

Tiểu Tà như đã dự tính trước, liền nói:

– Chuyện này phải bí mật. Theo văn bối thì tập hợp tại Thiếu Lâm là thuận tiện nhất, nhưng phải theo thứ tự thời gian. Hôm nay là ngày hai bảy tháng giêng, hãy còn đến nửa tháng nữa. Ngày tập hợp là ngày mồng tám tháng hai. Đại sư phải dự tính trong thời gian đó mời cho bằng được các môn phái.

Minh Tâm đại sư gật đầu:

– Chuyện này không khó khăn gì.

Tiểu Tà suy nghĩ một hồi rồi mới đề nghị:

– Chưởng môn Hoa Sơn phái là Thanh Tử Di, khỏi phải phát thiệp mời, vì người ấy và văn bối có điều xích mích, tuy đã hòa giải nhưng trong lòng vẫn

chưa nguôi.

Minh Tâm đại sư nói:

– Lão phu sẽ làm theo ý của thiếu hiệp.

Tiểu Tà cảm thấy mọi việc có vẻ thuận lợi nên cáo từ:

– Tuy vậy, vẫn bối còn có nhiều chuyện phải lo, xin bước trước một bước.

Nói xong, Tiểu Tà đứng lên. A Tam, A Tứ cũng đứng dậy theo.

Tiểu Tà vội chào:

– Thôi, thôi! Thời gian rất quý báu, tôi muốn đến ngay nhà một người bạn.

Xin hẹn tái ngộ!

A Tam, A Tứ đều đưa tay giã biệt:

– Sư bá! Tạm biệt nhé!

Chỉ loáng mắt cả bọn đã mất hút dưới chân núi.

A Tam thắc mắc hỏi:

– Tại sao Tiểu Tà bang chủ định triệu tập các môn phái tại Thiếu Lâm Tự mà chúng ta lại đi đâu vậy?

Tiểu Tà cười:

– Ta nghĩ nên đi khỏi nơi đây thì tốt hơn vì chúng ta vừa vào đó thì Minh Tâm đại sư lại phát thiệp ngay, chúng ta cần phải tránh sự nghi ngờ của mọi người.

A Tứ tuy thắc mắc nhưng không có ý kiến gì nên hỏi:

– Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tiểu Tà nói:

– Quyền Nguyệt Sơn Đình.

A Tam ngạc nhiên thốt:

– Quyền Nguyệt Sơn Đình là một nơi nổi tiếng. Đến đó để làm gì?

– Để tìm người.

– Tìm ai vậy? Đình chủ Lý Mục hay thiếu đình chủ?

– Cả hai đều không. Ta chỉ muốn tìm Lục Quái giang hồ.

– Lục Quái giang hồ? Bọn họ làm gì có ở đó?

Tiểu Tà nhớ lại chuyện cũ, cười lớn, nói:

– Lần trước ở thành Khai Phong, ta chạy thoát được vụ Trương Khắc Chính cũng là nhờ có Lục Quái. Nay bọn họ đang nghỉ ngơi ở đó.

A Tam nói:

– Nếu bọn họ đã vào đó rồi thì còn theo bảo vệ làm gì?

A Tứ nóng nảy:

– Thứ yêu quái già ấy còn làm được việc gì mà chúng ta phải bận tâm?

Tiểu Tà cười:

– Những lão già khùng điên đó võ công rất đáng nể. Chúng ta phải tận dụng họ để tiêu diệt Thần Võ Môn, không nên bỏ sót họ.

A Tam tỉnh táo nói:

– Đúng, đúng! Thôi chúng ta đi cho kịp!

Tiểu Tà không biết đường nên quay sang hỏi A Tam:

– A Tam! Quyển Nguyệt Sơn Đình ở đâu vậy?

A Tam tỏ vẻ lão luyện, nói:

– Bên ngoài Thái Hành Sơn Mộng. Tôi sẽ đi trước dẫn đường cho.

Ba bóng người nhanh nhẹn chạy như gió nhằm hướng Thái Hành Sơn

o O o

Sơn Đình nằm về phía Bắc Thái Hành Sơn, cao vun vút. Thế núi thật hiểm nghèo, chia thành hai nơi, trước viện sau vườn, trông giống như một cổ tự, xung quanh bao bọc rất nhiều cây cổ thụ.

Nơi đây quanh năm mây mù bao phủ, mù mịt âm u. Ngay cả ánh trăng nhô cao, ánh sáng đơn độc buông xuống trông như cảnh tiên, trên thế gian không nơi nào có được. Vì thế nổi tiếng “giang hồ đệ nhất đình”.

Đình chủ Lý Mục là một tay kiếm đệ nhất thiên hạ trong mấy năm qua, tánh nết rất nhân hậu, dễ dãi trong việc giao tiếp với bằng hữu nên luôn luôn được sự tôn kính của giới giang hồ. Chưa có ai lên núi gây hấn bao giờ. Lâu nay cái tên Sơn Đình đã từ từ trở thành thánh địa.

Sơn Đình có ba quy lệnh:

Một là cấm nhục sư phản quốc

Hai là cấm gian dân ô uế

Ba là đạo phỉ sát hại đồng đạo

Người nào xâm nhập Sơn Đình mà phạm ba quy lệnh đó thì giết chết ngay.

Đêm đó vào canh ba...

Ánh trăng lên cao...

Bỗng có ba bóng người vượt núi với động tác hết sức nhanh nhẹn. Ba bóng người này chỉ mới bay lên, bay xuống đã đến trước cổng Sơn Đình.

Khỏi phải nói ai cũng biết đó là Tiểu Tà và A Tam, A Tứ.

Tiểu Tà đứng trước cổng, gõ vào cánh cửa mấy tiếng, nói:

– Có khách đến tham quan.

Tức thì bên trong có tiếng đáp lại:

– Nghe rồi! Nghe rồi! Không biết đêm khuya thế này mà ai đến đây nhỉ?

Tiếng nói khàn khàn của một lão già.

Tiểu Tà nghe có tiếng người, vui vẻ nói:

– Tôi là Tiểu Tà trong bang Thông Thực đến tìm Đình chủ đây, không phải đi tìm nơi ẩn náu.

Cánh cửa bật mở.

Một ông lão khoảng thất tuần xuất hiện:

– Thì ra là Bang chủ! Xin mời vào!

Tiểu Tà vừa đi vừa hỏi:

– Lão bối, có Lục Quái ở đây không?

Lão già nói:

– Có, nhưng các vị đó đã đi chưa về.

A Tam hỏi:

– Họ đi đâu vậy? Bao giờ mới trở về?

Lão già lắc đầu:

– Những vị lão quái đó đi về không nhất định.

Bỗng bên trong có một cô gái đẹp như tiên nga bước ra, chào Tiểu Tà và đồng bọn rồi hỏi:

– Quý vị quá bước đến đây chắc có điều gì quan trọng?

Đôi mắt cô gái sáng ngời như sao.

Lão già vội giới thiệu:

– Đây là ái nữ của Đình chủ Lý Mục, thay cha đón khách.

Tiểu Tà vội vã:

– Nếu Lục Quái chưa về thì chúng tôi chỉ muốn nhắn lời hẹn bọn họ ngày mười tháng hai đến tại Thiếu Lâm Tự để hội kiến.

Ông lão thiết tha mời:

– Xin mời quý khách ở nán lại nơi đây! Trong ngày hôm nay thế nào các lão quái đó cũng trở về.

Tiểu Tà quay lưng nói với A Tam, A Tứ:

– Chúng ta đi thôi! Thời gian không còn kịp nữa rồi.

Nói xong, Tiểu Tà dắt tay A Tam, A Tứ chạy vội xuống núi như bị ma đuổi.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà! Tại sao chúng ta phải chạy gấp như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Người không nhìn thấy đôi mắt của cô gái đó sao? Nếu chúng ta ở lại, đôi mắt đó sẽ trói chân chúng ta tại Sơn Đình thì sẽ trễ nải mọi việc trong dự tính.

A Tứ cười lớn:

– Không ngờ Tiểu Tà bang chủ của chúng ta võ công thì cao mà nhân lực lại yếu kém hơn một cô gái.

A Tam tiếp:

– Đúng vậy! Với đôi mắt đó Tiểu Tà bang chủ của chúng ta bỏ chạy là phải lắm.

o O o

Ngày thứ ba, Tiểu Tà và đồng bọn trở về Thiếu Lâm Tự chờ đợi các môn phái.

Trong những ngày này, Tiểu Tà lúc nào cũng băn khoăn, không biết lực lượng của Thần Võ Môn nhiều hay ít, nhất là từ khi Độ Vĩnh Thế lên thay quyền cho Độ Vĩnh Thiên, có Độ Phi yểm trợ thì lực lượng còn đông đảo hơn, vì Độ Vĩnh Thế là sứ giả của Hắc y sát thủ, một nhân vật không phải tầm thường.

Lúc trước, Tiểu Tà đã một lần giải cứu cho các bang chủ đại môn phái, nhưng bị lầm âm mưu của Thần Võ Môn, nên giải cứu phần đông là người giả mạo.

Vào trưa ngày mồng bảy tháng hai...

Tiểu Linh và Hàn Trúc đã từ Quần Sơn đến Thiếu Lâm Tự dự hội.

Tiểu Tà mừng rỡ nói:

– Tiểu Linh và Hàn thiếu bang chủ! Các người đến rất đúng hẹn. Xin mời vào!

Liền dắt hai người đi đến sau vườn.

Tiểu Linh vừa đi vừa cười:

– Tiểu Tà! Đi đường mệt nhọc nhưng em nhất định không đến trễ để anh trông.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh cười vui vẻ nên khoái chí nói:

– Nếu em lập nhiều công lao anh sẽ có thưởng.

Tiểu Linh hỏi:

– Thưởng cái gì? Có phải một món đồ đẹp không?

Tiểu Tà trêu ghẹo:

– Đúng rồi! Em muốn gì thì anh chiều thứ đó.

Tiểu Linh trả đũa:

– Em muốn hái sao trên trời, anh có chiều được không?

Tiểu Tà vênh váo:

– Được! Được! Anh sẽ hái sao xuống cho em.

Hàn Trúc cười:

– Muội muội ơi! Tiểu Tà đã hứa tìm dưỡng phụ cho chúng ta, đó không phải là món quà xứng đáng sao?

Tiểu Linh sung sướng reo lên:

– Đúng! Chỉ cần anh cứu được dưỡng phụ em là đủ rồi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Món quà đó ý nghĩa vẫn chưa đủ. Bảo đảm em sẽ có món quà giá trị hơn. Hàn Trúc! Anh có mạnh khỏe không?

Hàn Trúc nói:

– Cũng bình thường, nhưng chỉ có cái bộ “Thái thượng ma kinh” thì mất rồi. Thật là có lỗi với anh quá!

Tiểu Tà ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao lạ vậy? Nhất định còn có bọn xấu trà trộn, phá phách.

Tiểu Tà quay lại hỏi Minh Độ đại sư:

– Chưởng môn sư phụ hiện ở đâu?

Minh Độ đại sư nói:

– Chưởng môn sư huynh cầu kinh xong thì sẽ đến đây ngay.

Tiểu Tà nói với Hàn Trúc:

– Vậy chúng ta đợi ở đây. Hàn huynh có mang theo bản đồ không?

Hàn Trúc lấy bản đồ đưa ra, nói:

– Bản đồ có đây. Tất cả đều ở trong đây cả.

Tiểu Tà nhận lấy, mở ra xem, nhưng lại ngơ ngác nhìn Tiểu Linh cười vì Tiểu Tà không biết trong đó viết cái gì cả.

Tiểu Linh cố nhịn cười, đi đến nói:

– Đây là bản đồ ghi rõ binh lực vào sào huyệt của Thần Võ Môn, do đệ tử Cái Bang thu thập được.

Tiểu Tà nói:

– Em phân tách cho anh nghe đi!

Tiểu Linh chỉ vào bản đồ, nói:

– Trừ toàn động của Thần Võ Môn ra thì còn có sáu phân động.

Thiên Môn động nằm cạnh Tổng Động, ở Nam Ngạn Võ Công Sơn, cửa động tại Tương Giang Võ.

Thái Di động và Phi Long Bảo chia làm hai ranh giới Chấn Giang và Từ Châu, đều thuộc phạm vi thế lực của nó. Nơi chỉ huy ở Thái Biệt Sơn Nam Lộc, bên cạnh Động Đình Hồ.

Vụ Trụ động lại tại Xuyên Ảnh Đại.

Hào Môn động tại Quý Châu.

Tổng Động nằm tại Cửu Liên Sơn.

Mỗi phân động có sáu trăm người, không có động chủ. Bốn người canh giữ động lãnh đạo hai mươi tên, còn những người khác là thuộc hạ.

Trừ ra Tổng Động, trước đây là Độ Vĩnh Thiên, nay là Độ Vĩnh Thế còn có hộ pháp Bạch Miêu, tổng quản Lý Đông, chủ pháp Đạo Đình Giang và thiếu môn chủ Độ Phi. Ước chừng một ngàn người trong động.

Tiểu Tà rất hài lòng, nói:

– Thu thập bao nhiêu đó cũng đã đủ rồi. Có cái bản đồ này bảo đảm tiêu diệt chúng không khó khăn gì.

Hàn Trúc nói:

– Thần Võ Môn không phải là một môn phái chính nghĩa. Nếu bị loạn tất nhiên có một số thuộc hạ bỏ chạy. Vì vậy tuy đông nhưng không đáng kể.

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy! Lần này chúng ta chỉ cần bắt được Độ Vĩnh Thế và Độ Phi là đạt được mục tiêu.

Minh Độ đại sư nói:

– Như vậy cũng tốt, khỏi phải sát nhân quá trầm trọng.

Hàn Trúc nói:

– Tiểu Tà! Tôi được phân công làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Đợi các môn phái đến đã. Chúng ta bàn bạc trên nguyên tắc thắng nhưng ít giết người.

Tiểu Linh sốt sắng:

– Còn em nữa chứ? Em giúp anh được gì không? Em cũng muốn góp sức.

Tiểu Tà nhìn nàng đầy cảm mến, nói:

– Em đương nhiên là đại công thần. Nếu thiếu em, chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn đấy.

Tiểu Linh nửa tin nửa ngờ:

– Tiểu Tà! Anh đùa cợt không phải lúc.

Tiểu Tà nói:

– Đâu phải chuyện đùa cợt. Minh Độ đại sư đã tỏ ý không giết người nhiều. Vì vậy, nhiệm vụ của em là chế ra thuốc mê để việc này hoàn thành một cách thuận lợi.

Tiểu Linh nghe nói liền cười:

– Thì ra là vậy! Làm thuốc mê, ông nội của em đã dạy qua, nhưng em chưa thử bao giờ, không biết có tạm được hay không.

Tiểu Tà chép miệng nói:

– Chỉ cần làm theo ông nội thì cũng đủ độc đáo rồi. Đúng sáu giờ sáng ngày mai em phải làm cho xong.

Tiểu Linh nhăn nhó:

– Vội như thế sao?

Tiểu Tà dứt khoát:

– Rất gấp! Ngày mai Cửu đại môn phái đã đến, chúng ta sẽ đưa cho họ mang đi. Lượng thuốc thế nào là do em quyết định đấy.

Tiểu Linh vuốt tóc, nói:

– Em phải tìm gấp thảo dược và lò luyện thuốc nữa. Việc này phải lo cho xong.

Minh Độ đại sư cười:

– Tiểu công chúa đã quên Thiếu Lâm Tự có nơi bào chế thuốc à? Đồ nghề đủ cả, chỉ cần có thuốc là được.

Tiểu Tà gật đầu:

– Như vậy càng tốt! Tiểu Linh! Em lo tìm phương thuốc hoặc sai người đi ra ngoài tìm.

Tiểu Linh quay sang Minh Độ đại sư nói:

– Đại sư có văn phòng tứ bảo không?

Minh Độ đại sư đứng dậy, nói:

– Tiểu công chúa đi theo lão phu đến tòa Kinh Lạc!

Nói xong, lão hòa thượng bước ra ngoài.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà đầy tình ý, nói:

– Anh có đi không?

Tiểu Tà ranh mãnh nhìn Tiểu Linh, hỏi:

– Những thứ cây cỏ đó cũng mời ta giúp sức sao? Mau đi mau về! Mau nấu thuốc đi!

Tiểu Linh ngoan ngoãn đi theo chân Minh Độ đại sư đến Kinh Lạc đường, lấy giấy viết toa thuốc, trao cho Minh Độ đại sư.

Minh Độ đại sư sai người ra ngoài tìm mua. Cho đến xế trưa các món thuốc đã gom đủ, Tiểu Linh đem những thứ ấy ra bào chế.

Tiểu Tà và Hàn Trúc cũng giúp đỡ một tay.

Không bao lâu, A Tam, A Tứ cũng xông vào. Đến canh ba thì thuốc đã chế xong, mọi người trở về an nghỉ.

Trưa hôm sau, có bốn vị chưởng môn đến dự hội, gồm các môn phái.

Thái Sơn phái Thất bộ đoạt hồn Châu Thiên Vân, tuổi độ sáu mươi, người cao, cường tráng, khỏe mạnh.

Hằng Sơn phái Bất Cố Thần Ni tuổi độ năm mươi, người ốm cao, nét mặt nghiêm trang.

Huỳnh Sơn phái là Thần châu khoái kiếm Thúc Sa Như, ngoài bốn mươi tuổi, người cao, mặc áo màu xanh, vai mang “Thanh sương bảo kiếm”.

Võ Đang phái là Nhất Chánh Tử, tuổi độ bảy mươi, tóc trắng phau, nhưng tinh thần rất minh mẫn, đôi mắt sáng như sao, nhìn qua ai cũng đoán được là võ công cái thế, râu dài đến ngực, lông mày cũng bạc trắng.

Qua ngày hôm sau, lại có thêm các môn phái đến nữa:

Chung Nam phái là Thiết Chưởng Thần Long, độ bảy mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm nghị, miệng rộng, áo màu xám, không có râu.

Thôi Hồn Tam Thức phái có Cấu Tuyệt Vân, mặc áo màu xanh, dáng cao gầy, tai to, răng cửa lộ ra, trông không nghiêm trang.

Nga Mi phái có Chỉ Dục sư thái, tuổi độ sáu mươi, người cao, mặc áo cà sa màu xanh.

Hùng Sơn phái có Tử Dương kiếm khách Linh Yến, khoảng năm mươi tuổi, dáng người cân đối, mặt mày vui vẻ, nhưng có đôi mắt sáng quắc làm cho mọi người phải chú ý.

Đến quá trưa thì mọi người đã tụ hội đầy đủ.

Thiếu Lâm chưởng môn là Minh Tâm đại sư đã dẫn chưởng môn các phái đến sảnh đường, chào hỏi xong ai nấy đều chú ý nghe mục đích của cuộc hội.

Tiểu Tà được mời vào và đến ngồi cách xa Minh Tâm đại sư đến bốn ghế để tỏ ra tôn kính các vị tiền bối võ lâm.

Minh Tâm đại sư ngồi ở giữa, còn các người khác thì sắp hàng ngồi xung quanh rất nghiêm túc.

Minh Tâm đại sư đứng dậy nói:

– Thưa quý vị Chưởng môn! Lão phu xin đa tạ quý vị đã đến dự họp tại bốn tự rất đúng hẹn. Cuộc họp này sẽ tiến hành vào đúng thời gian quy định.

Võ Đang Nhất Chánh Tử lên tiếng:

– Xin Minh Tâm chưởng môn đừng khách sáo, mọi người chúng ta là đồng đạo cả, có chuyện thì cùng nhau giải quyết, khỏi tốn công nghi lễ phiền phức.

Minh Tâm gật gù cảm ơn mọi người, nói thẳng vào mục đích:

– Thật ra nguy cơ mỗi lúc một tăng thêm, nên lão phu không thể không lo lắng. Quý vị còn nhớ trước đây đã xảy ra những vụ mất tích đồng loạt không? Chính Độ Vĩnh Thiên của Thần Võ Môn đã bắt Chương môn các môn phái đầy ra ngoài hoang đảo, cố ý tiêu diệt các môn phái.

Thái Sơn Châu Thiên Vân nói:

– Chuyện như vậy đã xảy ra khá lâu rồi và cho đến mấy năm gần đây vẫn còn tiếp diễn. Khổ nỗi con người ấy võ công quá cao siêu, không ai địch nổi, và giờ đây tuy hắn đã bỏ mạng, nhưng người em là Độ Vĩnh Thế lại phục hưng, chúng ta chưa có cách nào trị nổi.

Minh Tâm đại sư tiếp lời:

– Vì thế mà đại hội võ lâm hôm nay nhằm vào mục đích đó. Chắc quý vị đã nghe qua cái tên Dương Tiểu Tà thiếu hiệp chứ?

Huỳnh Sơn phái Thúc Sa Như nói:

– Có phải cậu bé mới mười mấy tuổi đã thoát mười ba tầng tháp Linh Cảm không?

Minh Tâm đại sư đáp:

– Đúng vậy! Chính là vị tiểu hiệp này.

Mọi người đều nhìn Tiểu Tà đầy vẻ thán phục.

Tiểu Tà đứng dậy chấp tay nói:

– Văn bối xin yết kiến quý vị.

Minh Tâm đại sư tiếp:

– Dương thiếu hiệp đây bản lĩnh hơn người, xin Dương thiếu hiệp trình bày cho đại hội nghe kế hoạch tiêu diệt Thần Võ Môn, cứu các vị bang chủ các môn phái!

Tiểu Tà nói:

– Vì muốn tiết kiệm thời gian, văn bối không khách sáo.

Tiếp theo, Tiểu Tà đem hết kế hoạch dự tính của mình trình bày trước đại hội.

Ai nấy nghe xong đều nghiêng rằng cảm hận, muốn tìm Thần Võ Môn hủy

diệt.

Võ Đang Nhất Chánh Tử nói:

– Xin Dương thiếu hiệp cứ phân công, môn phái chúng tôi xin thi hành.

Tiểu Tà nói:

– Trước hết, văn bối muốn biết có bao nhiêu người trong các môn phái cùng hợp tác.

Đôi mắt Tiểu Tà liếc qua một vòng làm cho ai nấy đều sôi gan, nôn ruột.

Mọi người lần lượt bày tỏ nhiệt tình của mình trước đại hội.

Tiểu Tà rất hài lòng, nói:

– Như vậy rất tốt! Bây giờ chúng ta nên xem xét giữa các người chúng ta có ai là người Thần Võ Môn giả mạo không?

Lời nói của Tiểu Tà làm cho ai nấy đều kinh ngạc. Thật không còn nể nang gì ai nữa.

Hùng Sơn Linh Yến tức giận:

– Tại sao dám khinh thường như vậy? Thiếu hiệp đừng quá phách lối trước quần hùng võ lâm!

Nhưng Tiểu Tà khi đã nói ra tất nhiên có chủ đích, nên xoa dịu:

– Xin các ngài hãy nguôi giận! Các ngài hãy biết người đứng cạnh văn bối đây là ai.

Dứt lời, Tiểu Tà gọi Hàn Trúc đến.

Hùng Sơn Linh Yến hất hàm nói:

– Thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ con như người mà thôi.

Tiểu Tà trừng mắt nhìn Hùng Sơn Linh Yến, nói:

– Vị này là thiếu bang chủ Cái Bang tên Hàn Trúc.

Hùng Sơn Linh Yến cười ngạo nghễ:

– Có gì chứng minh thân phận của đứa con nít đó? Ngọc Bích Thanh Trúc trượng...

Hàn Trúc bối rối:

– Tôi không có mang nó bên mình, tôi....

Hùng Sơn Linh Yến mắng:

– Không biết thủ phạm mà dám ngang hàng với ta, thật là....

Hàn Trúc không nhịn được, nổi giận định chồm tới, nhưng Tiểu Tà đã cản lại. Hùng Sơn Linh Yến cười mỉa mai:

– Bây giờ bị lộ tẩy rồi còn muốn hành hung à? Nếu có gan thì cứ đến đây...

ha... ha...

Ông ta cười rất khiêu khích.

Lúc này mọi người chưa ai nguôi được cơn giận Tiểu Tà đã hạn phẩm sách của họ nên ai nấy đều muốn cho Hùng Sơn Linh Yến làm nhục Hàn Trúc, bạn của Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn Hùng Sơn Linh Yến cười nói:

– Tên già tôi bại kia! Người dám sỉ nhục bạn ta à?

Giọng nói rất bình thản nhưng chứa đầy sát khí.

A Tam la lên:

– Tiểu Tà Bang Chủ hãy giao người đó cho chúng tôi xử trị!

Tiểu Tà cản A Tam, A Tứ lại, cười nói:

– Việc này cứ để cho ta được rồi. Các người hãy lui ra đi!

A Tam, A Tứ tuân lời, ngồi xuống chỗ cũ, nhưng cơn giận bùng bùng, nhìn Hùng Sơn Linh Yến không chớp mắt.

Hùng Sơn Linh Yến cười gằn:

– Ta sỉ nhục các người thì các người làm gì được ta? Các người chỉ là con nít, miệng còn hôi sữa, có gì mà khoác lác quá vậy?

Tiểu Tà nhìn mọi người nói:

– Được! Tôi sẽ chứng minh cho các vị thấy.

Nói xong, thân mình lướt bay lên, nhanh như sao xẹt, xông đến chỗ Hùng Sơn Linh Yến

“Phạch! Phạch! Bốp! Bốp!”

Tiếp theo một tiếng la thảm thiết...

Tiểu Tà nhẹ nhàng đáp xuống đất. Những động tác Tiểu Tà sử dụng vừa rồi hết sức nhanh nhẹn làm cho mọi người tưởng chừng như không có việc gì xảy ra.

Trước tiên, Hùng Sơn Linh Yến bị hai chưởng như trời giáng không biết trắng sao gì cả, tưởng chừng chết ngay tại chỗ.

Võ công của Tiểu Tà đã làm cho mọi người khiếp sợ và thần phục.

Từ kinh ngạc đến ganh tị, ai nấy đều đứng dậy muốn tiêu diệt con người đáng sợ này. Họ cùng ra tay một lượt.

Tiểu Tà ngay tại chỗ hét lên một tiếng. Tiếng hét làm chấn động cả đại sảnh đồng thời cũng làm cho các Chưởng môn khiếp sợ.

Tiểu Tà lớn tiếng nói:

– Như vậy vị Hùng Sơn phái này là giả mạo.

Mọi người ngạc nhiên quay nhìn Hùng Sơn Linh Yến:

– Giả ư?

Tiểu Tà cười:

– Xin quý vị đừng vì thù riêng mà làm mất đi hòa khí! Xin quý vị hãy nhận định cho rõ mặt kẻ thù, xong rồi hỏi tội tôi cũng chưa muộn!

Ai nấy điều cho rằng Tiểu Tà đã khám phá ra điều gì bí mật. Chính vì giả mạo nên hùn Sơn Linh Yến phải che đậy bằng cách chống trả quyết liệt như vậy.

Ai nấy đều ngơ ngác, không hiểu sự việc ra sao.

Tiểu Tà nói:

– Người này da mặt phẳng lì, dễ tạo phản. Mọi người hãy nhìn trái tai của hắn thì sẽ thấy da mặt hóa trang.

Chưởng môn Chung Nam phái ngồi kế cận Linh Yến, chăm chú nhìn một lúc, cười nói:

– Đúng rồi! Hai bên tai hắn có rất nhiều vết dao, gương mặt hắn rõ ràng đã hóa trang.

Mọi người nhao nhao lên.

– Ô chúng ta suýt bị kẻ thù làm hỏng việc rồi.

Ai nấy đều tỏ ý xin lỗi Tiểu Tà nhưng Tiểu Tà không cố chấp.

Võ Đang nhất Chánh Từ nói:

– Tại sao Dương Thiếu Hiệp biết hắn giả mạo?

Tiểu Tà giải thích:

– Vừa đến là tôi đã nhận ra người này giả mạo vì thân hình và khuôn mặt không bình thường. tiếc thay Linh Yến gian xảo nên đã chuốc họa vào thân.

Võ Đang Nhất Chánh Từ nói:

– Dương Thiếu Hiệp! chuyện đã kết thúc, xin hãy tiếp tục bàn luận!

Tiểu Tà nói:

– Nhờ Minh Độ đại sư đưa người này ra ngoài, nếu hắn may mắn tỉnh lại chúng ta sẽ khảo sau!

Minh Độ đại sư vỗ tay hai cái, bên ngoài có hai vị hòa thượng xông vào đưa Linh Yến ra ngoài lập tức.

Tiểu Tà tiếp tục:

– Thưa quý vị! Trước tiên, chúng ta hợp sức tiêu diệt Thần Võ Môn, sau đó đến giải cứu người trên đảo Thần Tiên. Quý vị có ý kiến gì không?

Mọi người gật đầu đồng ý.

Tiểu Tà mở tám bản đồ ra, nói:

– Đây là bản đồ binh lực của Thần Võ Môn. Bọn chúng có tất cả sáu phân động. Nơi Tổng Cộng có hơn một ngàn người.

Tiểu Tà chuyển bản đồ cho mọi người cùng xem.

– Theo dự tính thì chúng ta tấn công vào ngày mười ba tháng hai.

Huỳnh Sơn Thúc Sa Như nói:

– Chúng ta liên hợp đánh hay độc lập?

Tiểu Tà dứt khoát:

– Phải đánh độc lập.

Thái Sơn Châu Thiên Vân nói:

– Chúng ta phải phân chia như thế nào?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đánh theo vùng. Thái Sơn phải đánh Thái Di phân động. Huỳnh Sơn phải tấn công Địa

Môn sơn động. Võ Đang phái tấn công Oán Sinh phân động. Nga Mi phái tấn công Vũ Trụ sơn động. Cái Bang tấn công Thiên Môn động. Ta và Thiếu Lâm phái tấn công Tổng Động. Ai có đề nghị gì xin nêu ra thử!

Châu Thiên Vân nói:

– Thiếu Lâm nhất phái tấn công Tổng Động có thể nhân lực hơi yếu. Bần đạo nghĩ nên điều động thêm người qua đó.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Lần tấn công này mỗi hành động đều phải bí mật, nếu điều người qua lại e không tiện. Tôi đã thông báo cho Lục Quái giang hồ đến hỗ trợ giúp, tôi cho rằng như thế cũng đủ rồi.

Võ Đang Nhất Chánh Tử lên tiếng:

– Nếu có sự trợ giúp của Lục Quái giang hồ chúng ta rất an tâm.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Linh:

– Vật dụng của nàng đâu rồi? Dem ra đây!

Tiểu Linh vội lấy ra một bao đồ, nói:

– Có sẵn đây rồi.

Tiểu Tà nói:

– Hãy phân chia cho mọi người!

Tiểu Linh phân phát cho từng người, và nói:

– Các vị chưởng môn! bên trong mỗi phần có hai gói. Gói màu vàng là thuốc mê, gói màu trắng là thuốc giải. Quý Vị tùy nghi sử dụng.

Mọi người vốn rất kỵ dùng thuốc mê nhưng vì muốn giảm thiểu tử vong nên không từ chối.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy rất tốt! Nên nhớ ngày mười ba tháng hai chúng ta tấn công. Làm được đồng bộ như vậy mới thuận lợi.

Minh Tâm đại sư hỏi:

– Nếu bị phát hiện nửa chừng thì sao?

Tiểu Tà khoát tay:

– Chỉ cần đạt được mục tiêu cơ bản, nếu có phải thay đổi chiến thuật vẫn không hạ gì.

Huỳnh Sơn Thúc Sa Như nói:

– Nếu không chế được Thần Võ Môn thì sau đó còn làm gì nữa?

Tiểu Tà Nói:

– Nếu thuận lợi thì bảy ngày sau chúng ta sẽ đến đảo Thần Tiên. Nhưng việc này không dám làm

phiền phức đến các môn phái.

Minh Tâm đại sư lo lắng:

– Đảo Thần Tiên có tất cả bao nhiêu vệ sĩ?

Tiểu Tà nói:

– Đại khái chừng một ngàn người, nhưng toàn thuộc hạ canh giữ, không có cao thủ. Chúng ta chỉ dùng độ trăm người là đủ. Các môn phái khác ở lại Trung Nguyên để đề phòng thần Võ Môn phản công.

Minh Tâm đại sư gật đầu:

– Dương thiếu hiệp có biết lão phu có một vị tiền bối đang ở đảo Thần Tiên không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi không biết, vì họ không muốn cho ai biết tên của mình cả. Tôi chỉ biết Châu Linh chưởng môn của quý phái, Thiếu Lâm Khiên Nguyên đại sư, Phi Long Bảo Chủ Vĩ Diệt Huyền và Thiên Tao nhân thiếu Sơn phái, còn người khác thì không biết.

Mọi người nghe nhắc tới những cái tên đó, ai nấy sắc mặt đều biến đổi, vì đó là những nhân vật quan trọng trong giang hồ, không ngờ đã bị Thần Võ Môn khống chế cả như vậy.

Thái Sơn Châu Thiên Vân nói:

– Chúng ta hãy đi một chuyến xem sao. Nếu không đi thật đáng trách. Ta

Tưởng chỉ có Thái Sơn phái trưởng lão là bị nhốt ở đảo Thần Tiên. Thật không ngờ!

Tiểu Tà nói:

– Xin tùy quý vị! Nếu ai muốn đi thì bảy ngày sau khi không chế được Thần Võ Môn, đến tập hợp tại Thiếu Lâm Tự, chúng ta cùng đi.

Minh Tâm đại sư hội ý cùng các chưởng môn:

– Nếu không ai có ý kiến gì nữa thì công việc ai nấy lo. Lão nạp thấy thời gian rất quý. Vậy xin kết thúc đại hội!

Mọi người thấy không còn gì thắc mắc nữa nên đồng ý kết thúc đại hội võ lâm.

Minh Tâm đại sư tiếp:

– Xin hẹn tái ngộ!

Ai nấy đều đứng dậy cáo biệt, rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

Tiểu Tà thấy công việc xuôi chảy, thở phào một hơi, tỏ vẻ hân hoan.

Hàn Trúc bước đến, nói:

– Tiểu Tà! Tôi cũng về đây.

Tiểu Tà lo lắng:

– Một mình Cái Bang gánh trách nhiệm vừa rồi có nổi không?

Hàn Trúc gật:

– Được! Tôi sẽ kết hợp cùng các trưởng lão tấn công Thiên Môn động rất dễ dàng. nếu không làm được việc này thì đâu còn xưng danh là Cái Bang nữa.

Tiểu Tà cười:

– Ai mà không biết Cái Bang là đệ nhất Bang trong thiên hạ!?

Hai người cười vui vẻ.

Tiểu Linh bước đến nói:

– Ca ca! Em sẽ ở lại đây. Em cũng là lão nhị của Thông Thực Bang vậy.

Nàng vừa nói vừa cười thật dễ thương.

Hàn Trúc gật đầu:

– Được! Thôi ca ca đi nhé! Hẹn gặp lại!

Hàn Trúc nói xong liền phóng mình ra khỏi cổng Thiếu Lâm Tự.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Linh.

– Tiểu Linh! Em định bắt cá hai tay sao?

Tiểu Linh e thẹn:

– Thông Thực Bang của các người là cái gì? Có Cái Bang thì có Thiếu Lâm.

Có dã nhân thì có tinh tinh. Buồn cười thật! Ha... ha...!

Tiểu Tà nghĩ đến bản thân lãnh đạo các đại môn phái thì cũng vui vui nên không nhị cười được.

o O o

Trưa ngày mồng chín tháng hai thì Tiểu Thất về tới Thiếu Lâm Tự.

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu Thất! Người đã đem thư đưa thẳng đến nơi chứ?

Tiểu Thất cười thích thú:

– Đã đưa đến rất an toàn.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Người có thấy họ phản ứng gì lúc được thư không?

Tiểu Thất nói:

– Tổng quản của chúng định phát cáo lên Thần Võ Môn, nhưng đã bị thiếu bảo chủ cản lại.

Tiểu Tà thắc mắc:

– Nhưng bọn họ có biết bảo chủ Phi Long Bảo đang bị nhốt tại đảo Thần Tiên không?

Tiểu Thất nói:

– Hình như họ đã biết.

Tiểu Tà nói:

– Đã biết rõ mà vẫn không có phản ứng gì sao?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Không thấy phản ứng gì cả.

Tiểu Tà cau mày:

– Như vậy họ sẽ không hành động.

Tiểu Thất nói:

– Sau đó họ quyết định đem cao thủ chuẩn bị gây chiến với Thần Võ Môn ở các phân động.

Tiểu Tà nói:

– Họ có nghi ngờ gì về các định thủ khác?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Không! Họ chỉ coi Thần Võ Môn là kẻ gây chiến với họ và muốn nhổ cây

gai đó mà thôi.

Tiểu Tà rất hài lòng, cười:

– Rất tốt! Ngày mười ba tháng hai chúng ta sẽ xâm nhập vào sào huyệt Tổng Động của Độ Vĩnh

Thế, chừng ấy người phải ra tay đấy nhé!

Tiểu Thất vỗ ngực, nói:

– Xin tuân lệnh!

Tiểu Tà cười:

– Người hãy tập luyện sẵn sàng, nếu không ta không an tâm đấy.

Tiểu Thất vung tay:

– Tập luyện thì lâu nay đã nhuần nhuyễn rồi xem nè!

Vừa nói Tiểu Thất vừa vung tay áp về phía Tiểu Tà một chiêu.

Tiểu Tà khoái chí:

– Khá lắm! Tiến bộ nhiều rồi đấy.

Tiểu Tà cũng phát chiêu trả lại.

Tiểu Thất lúc này quả nhiên đã rất lợi hại, nhất là công phu “Ngọc quan âm” và “Hàn ngọc thiết”

Chỉ loáng mắt, hai bên đã trao đổi hơn mười mấy chiêu. Thân mình Tiểu Thất chập chờn như một

bóng ma, nhanh như điện xẹt.

Tiểu Tà rất hài lòng, nói:

Vậy là dùng được rồi! Hãy nghỉ ngơi đi sắp ứng chiến rồi đấy!

Tiểu Thất hăng hái:

– Lúc nào cũng sẵn sàng.

Tiểu Tà vẫn không yên tâm:

– Tuy vậy vẫn phải rèn luyện thêm, đừng để sa sút! Môn “Ngọc quan âm” không phải đơn giản đâu.

Tiểu Thất thắc mắc:

– Tiểu Tà! Tại sao em đã tập luyện hai môn “Ngọc Quan Âm” và “Hàn Ngọc Thiết” nhuần nhuyễn rồi, mà vẫn đánh không lại anh?

Tiểu Tà cười lớn, nói:

– Ta là đệ nhất tà công trong thiên hạ mà người đòi đánh hơn ta sao?

Tiểu Thất như sức tĩnh reo lên:

– Đệ nhất tà công thiên hạ!? Tiểu Tà Bang chủ! Hôm nay võ công của em được xếp vào hàng thứ mấy đây?

Tiểu Tà nói:

– Người là lão tam rồi, như vậy vẫn chưa đủ sao? Chỉ cần tập luyện thêm cách ăn nói sao cho lịch thiệp với người ta.

Tiểu Thất cười:

– Tiểu Tà! Anh đừng lo! Chó cũng không sủa hay bằng em nữa. Nhất là lúc này em đi ăn trộm bánh bao còn hay hơn chó nữa.

Hai người lại cười vui vẻ.

o O o

Ngày mồng mười tháng hai...

Giang hồ Lục Quái đi như gió đến Thiếu Lâm Tự.

Vừa đến cổng bọn họ đã la to:

– Tiểu Tà! Lục Quái chúng ta đến rồi. Mẹ kiếp, anh em xa nhau đã mấy năm.

Tánh nết của Lục Quái không khác lúc trước cả.

Tiểu Tà vội ra đón:

– Ô! Lâu quá không gặp quý vị. Khỏe chứ?

Tiếp đó Tiểu Tà kể lại cho Lục Quái nghe toàn những chuyện tiểu lâm. ai nấy đều cười vang lên.

Cầm quái vò đầu Tiểu Tà hơi:

– Dương thiếu hiệp! Lúc này người cần đến bọn ta làm gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Dương nhiên! Nếu việc này mà bỏ quý vị ra ngoài thì thật là đáng tiếc. Quý vị lo xong việc này thì võ lâm sẽ được trở lại an vui thái bình.

Thâu Quái nói:

– Trước đây ta dạy người ba chiêu nay đã thành thạo chưa?

Thâu quái lúc nào cũng nhớ đến Tiểu Tà, một đệ tử không ra đệ tử mà ông ta lúc nào cũng lên mặt sư phụ.

Tiểu Tà gãi đầu:

– Học tập thì học tập rồi. Nhưng thành thạo thì chưa có dịp để thử tài.

Thâu quái nóng nảy:

– Tại sao không tìm cơ hội thử thách?

Tiểu Tà mắc cỡ:

– Có! Có một lần thử thách nhưng thiếu chút nữa đã bị một cô gái nắm đầu.

Tửu quái lên tiếng:

– Tiểu Tà! Lâu rồi chúng ta chưa có dịp uống rượu như lúc ở Khai Phong.

Tiểu Tà nói:

– Sắp có dịp rồi! Trận chiến này mà hoàn thành thì rượu uống không hết.

Đoạn Khắc Xu cho đến lúc này lông mày vẫn chưa mọc ra nhưng tâm tình rất vui vẻ, vô tư, cười lớn nói:

– Tiểu Tà! gần đây ta đánh bạc hên lắm. Có dịp ta với người đấu thử.

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu thua thì cạo luôn râu đấy nhé?

Phong Đạo Nhân nhìn Tiểu Tà, nói:

– Tiểu Tà! Người là nguồn vui của chúng ta. thiếu người là thiếu nụ cười.

Tiểu Tà rất mến yêu những kẻ bị khuyết tật nên đối với Phong Đạo Nhân và Á Đạo Nhân rất tôn kính.

Á Đạo Nhân tuy nói không được nhưng trong lòng cũng yêu mến Tiểu Tà không nguôi.

Tiểu Tà quan sát mọi người nói:

– Nhiệm vụ của chúng ta là ngày mười ba tháng hai phải tấn công vào Tổng Động của Thần Võ Môn.

Cầm quái nói:

Không sao! Lão phu đây vốn không ưa hành động của Thần Võ Môn. Nhân lúc này đánh chúng nó một trận cho bỏ ghét.

Tửu quái tiếp:

– Bọn khốn kiếp đó dám cả gan hãm hại Âu Dương tiên sinh. Chúng ta đánh trận này để đền ơn, dù chết cũng cam.

Tiểu Tà nói:

– Phải hết sức báo thù! Chúng ta cùng đến gặp Chưởng môn Thiếu Lâm để chuẩn bị xuất phát!

Tiểu Tà nói xong dẫn Lục Quái đi ra mắt Minh Tâm đại sư.

Thời gian qua rất nhanh...

Sáng hôm sau Thiếu Lâm Chưởng môn và Minh Tâm đại sư lãnh đạo một trăm đệ tử kéo đến Giang Nam.

Tiểu Tà cũng dẫn Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ đến Giang Nam, họ cố tình gây sự chú ý cho Thần Võ Môn để Cửu đại môn phái có cơ hội thuận tiện đánh úp các phân động.

o O o